

“Als een tante”

Het is woensdagmiddag dus bij Luce in de woonkamer zitten op de grond twee kinderen met Duplo te spelen. Het zijn Yvonne (6) en Luuk (5). Noa, de zwarte Labrador van Luce ligt languit op de grond, met de kop steunend op de rails die Luuk heeft gelegd. Luce is steunouder en heeft Yvonne en Luuk één keer per week over de vloer. Hun moeder is alleenstaand en de rest van de familie woont in Polen.

“Ik wil echt iets toevoegen”, zegt Luce. Ze doet al jaren uiteenlopend vrijwilligerswerk, heeft zelf geen kinderen maar had die wel heel graag willen krijgen. “Ik heb natuurlijk neefjes, nichtjes en de kleinkinderen van mijn man, maar die hebben alles: een leuk huis, een mooie tuin, vriendjes en vriendinnetjes, familie in Nederland.” Voor Yvonne en Luuk ligt dat anders. Met hun vader hebben ze geen contact. Hij verloor het ouderlijk gezag, omdat hij hun moeder mishandelde. Zij, Rosa, staat er helemaal alleen voor. Opa, oma en de rest van de familie wonen in Polen.

Een extra plek

Luce: “Ik wil de kinderen een extra plek bieden.

Ze zijn in principe bijna nooit ergens anders. Ik weet van vroeger hoe fijn ik het vond om bij een oom en tante langs te gaan, te logeren. Je draaide even mee in een andere omgeving, met andere mensen en andere regeltjes. Dat heeft mijn leven verrijkt.” Nu is ze eens in de week als een tante voor Yvonne en Luuk en op die manier steunt ze Rosa, die arbeidsongeschikt is verklaard als gevolg van een versleten heup en het als alleenstaande erg zwaar heeft.

Lekker aan het spelen

Yvonne bouwt een groot kasteel, maar Luuk wil verder met de Lego. “Ik krijg nog weleens wat speelgoed van deze of gene”, zegt Luce

Rosa, moeder van Yvonne en Luuk:

“Na een paar kennismakingsgesprekken wist ik dat het goed zat. De kinderen ervaren Luce als een tante waar ze leuke dingen doen, met de hond wandelen en spelen. Soms knutselen ze iets en geven ze dat ’s avonds aan mij. Als ze bij Luce zijn heb ik even tijd voor mezelf: om papierwerk te doen, om rustig mijn nagels te lakken, om te winkelen of om

met iemand af te spreken. De rest van de week ben ik toch telkens druk met de kinderen. Mijn band met Luce is erg goed. Als we tijd hebben drinken we een kopje thee en kletsen we wat. Eerst stelde ik het inschakelen van Steunouder steeds uit omdat ik bang was dat de kinderen het zouden associëren met de periode dat ze in een pleeggezin zaten,

maar ik ben blij dat we er uiteindelijk voor zijn gegaan, want er is een klik tussen Luce en de kinderen en ze zijn helemaal gewend aan elkaar. Ik houd van ze en zij van mij, maar af en toe even pauze van elkaar is goed. Even een gezellige tijd met anderen hebben.”

*De namen in dit verhaal zijn gefingeerd.

die met de Lego de trap af komt. De kinderen zitten rustig te spelen. Af en toe komt er eentje even bij haar op schoot, om iets te vragen. "Wat dat is? Ik weet het niet, lieverd. O, kijk, het is de voorkant van de bus." Ze geeft Yvonne een kus op het voorhoofd. Als de postbode aanbelt om een pakketje voor de burens af te leveren en kinderen en hond enthousiast meegaan naar de deur legt ze uit dat de buurvrouw het dan 's avonds bij haar kan ophalen. Het is een woensdagmiddag als iedere andere bij Luce, die verder vier dagen per week werkt. Ze ervaart

de komst van de kinderen ook als welkome afwisseling in haar week. "Ik mis op kantoor het sociale aspect." Soms praten de kinderen over hun vader, ze vragen bijvoorbeeld waarom ze hem nooit zien. "Luuk deed dat in het begin meer dan nu. Dan zeg ik rustig dat papa ziek en in de war is, en er daarom niet is maar dat het met mama nu heel goed gaat en dat ze weer blij en vrolijk is." Maar meestal zijn de kinderen lekker aan het spelen. Met de Duplo en Lego of met hond Noa. Ze voelen zich zichtbaar op hun gemak. "Willen jullie straks een oranje tompouce? Morgen is het Koningsdag!" Ja! Daar willen ze het spelen wel even voor onderbreken. Een paar uur later gaan ze tevreden naar huis.

**"Ze voelen zich
zichtbaar op
hun gemak"**